

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/331/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315203592
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1315203592.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Alexandry Hanusovej a JUDr. Romana Bolebrucha v právnej veci žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, zapísaný v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, Karadžičova 2, Bratislava, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Marek Czompoly, s. r. o., Ventúrska 16, Bratislava, proti žalovanému: E. Š., naposledy bytom F. XX, L., zastúpenému opatrovníčkou E. Č.F., pracovníčkou Okresného P. R. L. A., o zaplatenie 594,06 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 16C/134/2015-42, zo dňa 20.8.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 466,16 eura spolu s úrokom z omeškania 5,15 % ročne zo sumy 466,16 eura od 16.6.2014 a trovy konania 20,21 eura za zaplatený súdny poplatok a 63,65 eura ako náhradu trov právneho zastúpenia; vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

2. V odôvodnení uviedol, že podanou žalobou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia 594,06 eura spolu s úrokom z dlžnej úverovej istiny 23,40 % ročne zo sumy 493,16 eura od 16.6.2014 do zaplatenia a úrokom z omeškania 5,15 % ročne zo sumy 555,36 eura od 16.6.2014 do zaplatenia. Podľa žaloby žalobca ako veriteľ uzavrel so žalovaným ako dlžníkom 8.8.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere (ďalej aj „Zmluva“), ktorej obsahom bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému viazaný spotrebiteľský úver vo výške 605 eur na financovanie kúpy spotrebného tovaru u predajcu a súčasne záväzok žalovaného vrátiť poskytnutý úver s dohodnutými úrokmi a poplatkami vo forme 10 mesačných splátok vo výške 69,42 eura so splatnosťou prvej splátky k 15.9.2013. Žalobca poskytol žalovanému úver tak, že uhradil požadované peňažné prostriedky na účet predajcu. Žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas nesplnil a uhradil doposiaľ len 138,84 eura; 15.6.2014 nastala zročnosť poslednej dohodnutej splátky, čím sa fakticky stal splatný celý dlh žalovaného. Na uvedenom základe mal žalobca za to, že žalovaný má voči nemu neuhradené záväzky po lehote splatnosti v celkovej výške 594,06 eura z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny 493,16 eura, dlžných úrokov z úveru 44,28 eura, dlžného poistného z úveru 17,92 eura a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 38,70 eura.

3. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie vo vzťahu k skutkovému stavu zistil, že žalobca a žalovaný uzatvorili v písomnej forme 8.8.2013 Zmluvu o

spotrebiteľskom úvere. Výška úveru predstavovala 605 eur, úroková sadzba 23,40 % ročne, mesačná splátka 69,42 eura, počet splátok bol 10, pričom celková výška RPMN uvedená v Zmluve predstavovala 26,10 % a celková čiastka k zaplateniu (t.j. celková žalovaným splatná suma žalobcovi) predstavovala 671,80 eura. Okrem toho sa žalovaný zaviazal platiť aj poplatok za poistné 3,33 %, čo mesačne predstavovalo 2,24 eura. Zhrnúc vyššie uvedené skutkové zistenia dospel k záveru, že Zmluva obsahuje podstatné znaky zmluvy o úvere podľa § 497 Obch. zák., pričom s poukazom na § 52 ods. 1 Obč. zák. konštatoval, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, nakoľko žalobca vystupoval ako dodávateľ podľa § 52 ods. 3 Obč. zák. a žalovaný ako spotrebiteľ podľa § 52 ods. 4 Obč. zák. Na uvedenú Zmluvu okrem toho aplikoval aj osobitný zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), upravujúci zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dodal, že konkrétne Zmluva predstavovala podľa § 15 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, keďže spotrebiteľský úver bol dojednaný výhradne na financovanie kúpy konkrétneho tovaru.

4. Vychádzajúc z § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“) uviedol, že ako orgán rozhodujúci o nárokoch vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy, bol povinný prihliadať aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi. Aj preto podľa § 11 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. skúmal, či sa žalobcom poskytnutý úver nepovažuje za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti ozrejmil, že príčinou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. je aj to, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) v neprospech spotrebiteľa, pretože do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom sa podľa § 1 (podľa správnosti § 2) ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. sa započítavajú všetky náklady vrátane úrokov, poplatkov akéhokoľvek druhu a aj poistné, pokiaľ spotrebiteľ musí uzatvoriť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby (teda poistenia), aby získal spotrebiteľský úver.

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že Zmluva vôbec nevytvárala priestor pre možnosť žalovaného neuzatvoriť zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby - poistného. Spotrebiteľovi nebolo umožnené vyjadriť svoj nesúhlas s takýmto poistením, pričom zo štruktúry Zmluvy vyplývalo, že uzavretie poistného tvorilo imanentnú časť právneho vzťahu bez alternatívy v podobe prípadného nepoistenia. Na základe uvedeného vychádzal z toho, že zmluvu o poskytnutí úveru nebolo možné uzatvoriť bez neuzatvorenia poistného a preto bolo treba poistné vo výške 3,33 % (čo predstavovalo 22,40 eura) zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Zdôraznil, že RPMN je pre spotrebiteľa najdôležitejším indikátorom ceny úveru a preto jej nesprávne uvedenie v zmluve je postihnuté následkom straty práva veriteľa na úroky a poplatky z úveru. Pri prepočte RPMN zistil, že táto mala byť podľa správnosti v Zmluve uvedená vo výške 35,79 % (nie 26,10 %) a taktiež celková žalovaným zaplatená suma mala predstavovať 694,20 eura (10 splátok po 69,42 eura) a nie 671,80 eura ako žalobca uviedol v Zmluve. Tento rozdiel v RPMN a celkovej splatenej sume žalovaným bol spôsobeným tým, že žalobca do týchto výpočtov nezahrnul aj poplatok z poistného 3,33 % celkovo 22,40 eura, ktorý však zahrnul do výšky jednotlivých splátok. Z uvedeného mu vyplynulo, že v Zmluve bola nesprávne uvedená RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, čo podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. malo za následok stratu práva žalobcu na úroky a poplatky z poskytnutého úveru a Zmluvu bolo treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov.

6. Ďalej dospel k záveru, že žalobca si ako veriteľ podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nesplnil svoju povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, keďže zo Zmluvy ani iných priložených dôkazov nevyplývalo, že by bral do úvahy dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, jeho výšku a hlavne príjem spotrebiteľa. Preto aj podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

7. S poukazom na vyššie uvedené zhrnul, že žalobca sa úspešne môže domáhať len vrátenia istiny úveru 605 eur a úrokov z omeškania z dlžnej istiny úveru. Považoval za nesporné, že žalovaný uhradil žalobcovi len dve splátky úveru po 69,42 eura, čiže celkovo 138,84 eura, čo započítal na istinu úveru, ktorá predstavovala 605 eur, keďže túto sumu nebolo možné započítavať na úroky a ostatné poplatky (poistné) z dôvodu bezúročného a bezpoplatkového úveru. Mal za to, že žalovaný je povinný

vrátiť žalobcovi len dlžnú časť istiny úveru 466,16 eura (605 eur mínus 138,84 eura), pričom v časti požadovaného úroku z úveru a poistného považoval žalobu žalobcu vzhľadom na vyššie uvedené za nedôvodnú.

8. Súd prvej inštancie ďalej uviedol k nákladom spojeným s uplatnením pohľadávky, že tými sú spravidla trovy (výdavky) vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky a to hlavne v predsúdnom štádiu (napr. zaobstaranie znaleckého posudku objasňujúceho vznik a výšku škody, cestovné náklady a iné obdobné náklady, ktoré priamo súvisia s uplatnením pohľadávky). Ide o hmotnoprávny nárok, ktorého dôvodnosť, výšku a aj účelnosť musí žalobca v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. preukázať. Tento nárok nemožno považovať za prípad paušálnej náhrady škody alebo nákladov bez povinnosti preukázania vyššie uvedených skutočností. Zdôraznil, že v danom prípade žalobca žiadnym spôsobom tento svoj nárok, uplatnený vo výške 38,70 eura, nešpecifikoval a žiadnymi dôkaznými prostriedkami v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. nepreukázal. S ohľadom na uvedené dospel k záveru, že aj tento nárok žalobcu na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 38,70 eura je nedôvodný.

9. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností s poukazom na § 1 ods. 2 druhej vety, § 261 ods. 6 písm. d), § 269 ods. 1, § 497 Obch. zák., § 1 ods. 1, § 1 ods. 2, § 1 ods. 2 písm. g), § 5b, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 2, § 15 ods. 1, § 25f ods. 1, § 25f ods. 6 zákona č. 129/2010 Z.z., § 52 ods. 1, § 52 ods. 2, § 52 ods. 3, § 52 ods. 4, § 53 ods. 1, § 121 ods. 3 Obč. zák. a § 120 O.s.p. rozhodol tak, že žalovaného zaviazal na zaplatenie 466,16 eura z titulu vrátenia istiny úveru a v ostatnej časti týkajúcej sa úroku z úveru, poplatkov a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Dodal, že nakoľko žalobca a žalovaný nemali úrok z omeškania v Zmluve dohodnutý, vzniklo žalobcovi podľa § 369 ods. 1 až 3 Obch. zák. právo na úroky z omeškania vo výške podľa § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z. V tejto súvislosti uviedol, že základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná ku dňu uplatnenia si úroku z omeškania žalobcom (t.j. k 16.6.2014 - deň po splatnosti celého úveru) predstavovala 0,15 % ročne. Vyvodil, že žalobcovi tak patria úroky z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššie ako je uvedená základná úroková sadzba, teda 5,15 % ročne. Žalobcovi priznal právo na úroky z omeškania z priznanej sumy až do dňa reálneho zaplatenia tejto sumy žalovaným žalobcovi. Ďalej vychádzal z toho, že trovy konania žalobcu pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku za návrh na začatie konania 35,50 eura a sumy 111,77 eura, ktorá predstavuje náklady právneho zastúpenia žalobcu vypočítané podľa § 9 ods. 1 a nasl. vyhlášky č. 655/2004 Z.z. za 2 úkony právnej služby po 38,18 eura, 2x režijný paušál po 8,39 eura (2015) a DPH, čo celkovo predstavovalo trovy konania žalobcu 147,27 eura. Trovy konania vypočítal tak, že najskôr zistil percentuálny úspech žalobcu v konaní, ktorý bol 56,94 % (sumu neúspechu odpočítal od sumy úspechu v percentuálnom vyjadrení, úspech 78,47 % - neúspech 21,53 % = 56,94 %) a z celkovej výšky trov konania žalobcu (147,27 eura) priznal 83,86 eura (z čoho náhrada trov za súdny poplatok predstavuje 20,21 eura a náhrada trov právneho zastúpenia žalobcu 63,65 eura), čo predstavuje 56,94 % jeho trov konania.

10. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) možno konštatovať, že v ňom namietal na základe vykonaných dôkazov nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie, že RPMN je v Zmluve uvedená v neprospech spotrebiteľa. Poukázal na skutočnosť, že RPMN bola vypočítaná podľa prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a to tak, že do vzorca boli dosadené všetky hodnoty v súlade so Zmluvou. Na základe takéhoto výpočtu dospel k výške RPMN 26,10 %. Taktiež nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že do výpočtu celkových nákladov spojených s úverom mal pripočítat aj poistné, nakoľko žalovaný musel prijať poistenie, inak by k uzatvoreniu zmluvy nedošlo. Mal za to, že uvedený záver z vykonaného dokazovania nijako nevyplýva. Žalovaný nebol povinný pristúpiť k poisteniu; pri uzatváraní Zmluvy mohol poistenie prijať, ale aj odmietnuť. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na bod 1.1. časti 1. Zmluvy podľa ktorého mal za zrejmé, že si žalovaný zvolil Základný súbor poistenia, pričom poistné predstavovalo 3,33 % z mesačnej splátky. Dodal, že v prípade, ak by žalovaný odmietol poistenie, táto skutočnosť by bola v tejto časti úverovej zmluvy uvedená. Ďalej poukázal na bod 1.6. časti 3. Zmluvy, v zmysle ktorého mohol dlžník dojednané poistenie kedykoľvek ukončiť. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že sa jedná o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku, ktorá však nie je podstatná pre samotné uzatvorenie zmluvy. Pri výpočte RPMN nebol povinný zahrnúť poistenie do celkových nákladov spojených s úverom. Z tohto dôvodu považoval údaj RPMN uvedený v Zmluve vo výške 26,10 % za správny a platný, a bol toho názoru, že súd prvej inštancie pochybil, keď považoval úverový vzťah medzi stranami sporu za bezúročný a bez poplatkov.

11. Vo vzťahu k povinnosti žalobcu posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver uviedol, že každá žiadosť o poskytnutie úveru je podrobne skúmaná v súlade s jeho vnútornými predpismi a pracovnými postupmi. Ozrejmil, že v prvom rade sa skúma, či klient nie je evidovaný ako dlžník iného subjektu v nebankovom registri SOLUS a skúmajú sa aj zápisy o klientoch v nebankovom registri klientskych informácií NRKI. Samotné posudzovanie schopnosti splácať spotrebiteľský úver je uskutočnené prostredníctvom expertného informačného systému spoločnosti CETELEM Slovensko, a.s., ktorý na základe dostupných informácií určí tzv. skóre klienta. Vzhľadom na uvedené sa nemohol stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, že postupoval v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z., keď neposudzoval s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý spotrebiteľský úver. Zdôraznil, že náležite posúdil schopnosť žalovaného splácať poskytnutý spotrebiteľský úver a na základe doložených informácií a dokladov dospel k záveru, že spĺňa podmienky pre jeho poskytnutie. Zároveň predložil vyhlásenie a poučenie o ochrane osobných údajov. Žalovaný svojim podpisom Vyhlásenia a poučenia o ochrane osobných údajov podľa § 10 zákona č. 428/2002 Z.z. vyhlásil, že nezamlčal žiadne skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť posúdenie jeho žiadosti a že ním uvedené údaje sú pravdivé, aktuálne a úplné. Mal za to, že pred súdom prvej inštancie, dostatočne preukázal oprávnenosť svojho nároku, riadne označil a založil do súdneho spisu všetky relevantné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, čím splnil nielen svoju dôkaznú povinnosť vyplývajúcu z § 79 ods. 1 O.s.p. a § 120 ods. 1 O.s.p., ale aj povinnosť tvrdenia vyplývajúcu z § 79 ods. 1 O.s.p. S ohľadom na uvedené vyslovil, že Zmluva, predžalobná upomienka s dokladom o doručení, potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov a prijatých platbách, z ktorých je zrejmé dátum a výška jednotlivých čerpaní ako aj splátok uskutočnených žalovaným, výpis z úverového účtu, z ktorého je zrejma história úverového prípadu a všetky pohyby na úverovom účte, plán amortizácie, ktoré založil do súdneho spisu počas konania na súde prvej inštancie sú plnohodnotnými dôkazmi, ktoré podporujú jeho tvrdenia uvedené v žalobe. Nestotožnil sa preto s napadnutým rozsudkom, ktorý žalobe v zamietajúcej časti nevyhovel a je toho názoru, že súd prvej inštancie mu mal správne priznať uplatnený nárok v celom rozsahu.

12. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vo výroku správny. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26.10.2017 (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 3 C.s.p.).

13. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti odvolací súd potvrdil, pretože je vecne správny a nakoľko sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.).

14. Pre správnosť dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie, okrem toho, čo je uvedené v napadnutom rozsudku, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť skutočnosť, že súd prvej inštancie správne Zmluvu vyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zák. č. 250/2007 Z.z. Predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. S ohľadom na to, že preskúmvacia právomoc odvolacieho súdu je obmedzená maximálne na rozsah a dôvody vymedzené v podanom odvolaní, odvolací súd reagujúc na odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa nesprávneho výpočtu RPMN, do ktorej nezahrnul poisťovňa, že záver súdu prvej inštancie, že poisťovňa malo byť do tohto výpočtu zahrnuté vyplýva z § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. (celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poisťovňa a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok), pričom celkové náklady sú podstatným údajom pre určenie RPMN podľa § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. Pokiaľ žalobca popiera skutkové závery súdu prvej inštancie, že žalovaný nemal možnosť neuzatvoriť zmluvu o danej doplnkovej službe, nie je možné s jeho námietkou súhlasiť, keďže v konaní nepreukázal a uzavretá Zmluva tomu nenasvedčuje, že by žalovaný ako spotrebiteľ nemusel uzavrieť zmluvu o poistení a dostal by úver za rovnakých podmienok, pretože v zmluve nie je osobitne uvedená možnosť dohodnúť si úver aj bez poistenia. Žalobcom tvrdené skutočnosti, že žalovaný mal možnosť vybrať si druh poistenia ako aj ho kedykoľvek vypovedať, podľa názoru odvolacieho súdu

nič nemení na horeuvedenom závere, že predložená Zmluva neumožňovala ju uzavrieť bez poistenia. Pokiaľ potom súd prvej inštancie vyhodnotil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov, jeho záver je v súlade s § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z.

15. Napriek tomu, že už vyššieuvedený dôvod postačoval pre konštatovanie správnosti rozhodnutia súd prvej inštancie v zamietajúcej časti, odvolací súd sa zaoberal aj ďalšou odvolacou námietkou žalovaného, ktorou spochybňoval záver súdu prvej inštancie o ďalšom dôvode bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru a to nepreukázanie skúmania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou. Tvrdenie žalobcu, že každá žiadosť o poskytnutie úveru je podrobne skúmaná v súlade s jeho vnútornými predpismi a pracovnými postupmi, k čomu priložil Vyhlásenie a poučenie ochrane osobných údajov žalovaného z 8.8.2013, nepovažoval odvolací súd za dôvodné. Týmto všeobecnými tvrdeniami o bežnom postupe pri uzatváraní úverových zmlúv nebolo možné vyvrátiť záver súdu prvej inštancie, že žalobca pred vstupom do zmluvného vzťahu so žalovaným jeho bonitu náležite neskúmal. Túto skutočnosť žalobca v štádiu konania pred súdom prvej inštancie nepreukazoval a pokiaľ v odvolacom konaní tvrdí opak a predkladá nové dôkazy je zrejmé, že na tieto nemohol prihliadnuť, vzhľadom na uplatňovanú zásadu koncentrácie, ktorá je zákonným príkazom adresovaným odvolaciemu súdu, aby ku skutočnostiam a dôkazom, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie v odvolacom konaní neprihliadal.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).